

Arrest

nr. 182 693 van 22 februari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 7 december 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 november 2016 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 december 2016 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 september 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ten aanzien van de verzoekende partij een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. Op 3 oktober 2016 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen de huwelijksvoltrekking.

1.3. Op 22 november 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

1.4. Op 22 november 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging eveneens een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de heer, die verklaart te heten:

(...)

wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 22.11.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 26.09.2016. Een vroegere beslissing tot verwijdering werd dus niet uitgevoerd.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen.

Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

- voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of*
- een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd*

Betrokkene kwam op 18.12.2012 het Verenigd Koninkrijk binnen in het bezit van een visum geldig voor kort verblijf. Volgens zijn verklaringen keerder hij echter niet terug naar Tunesië en kwam hij in mei 2013 naar België. Hij deed op 26.04.2016 te Antwerpen een huwelijksaangifte met een Belgische onderdane (L.M. (...), geb. 08.02.1968). Op 03.10.2016 weigerde de stad Antwerpen dit huwelijk te voltrekken na negatief advies van het Parket van Antwerpen, nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte een huwelijk aan te gaan dat niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

De weigering van voltrekking van huwelijk vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een inreisverbod geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Hoedanook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat Mevr. M. (...), die zelf van Tunesische origine is, niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Tunesië. Zowel betrokkene als mevr. M. (...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfsituatie van betrokkene in België.

Indien betrokkene een beroep zou indienen tegen deze weigering bij de Rechtbank van Eerste Aanleg zou dit op zich dan ook geen schending in van artikel 8 van het EVRM inhouden. Bovendien ressorteren

vorderingen die betrekking hebben op huwelijk zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat het huwelijk alsnog mag voltrokken worden, kan betrokkene bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een intrekking van dit inreisverbod en een visumaanvraag indienen op grond van dit huwelijk.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

1.5. Op 4 december 2016 wordt de verzoekende partij gerepatriëerd naar Tunesië.

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voorziene termijn van acht dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 62, 74/11 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur zoals het evenredigheidsbeginsel, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de algemene motiveringsplicht.

De verzoekende partij zet haar enig middel uiteen als volgt:

"Artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn luidt als volgt:

" 1. Het terugkeerbesluit gaat gepaard met inreisverbod:

a) indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, of

b) indien niet aan de terugkeerverplichting is voldaan.

In de overige gevallen kan het terugkeerbesluit een inreisverbod omvatten.

2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid. (...)"

De Terugkeerrichtlijn werd naar Belgisch recht omgezet door de Wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. (B.S. 17 februari 2012)

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, ingevoerd door de wet van 19 januari 2012, bepaalt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. (...)"

Uit artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn blijkt dat een inreisverbod wordt opgelegd wanneer niet aan de terugkeerverplichting voldaan is. Verzoeker betwist dus niet dat verwerende partij inderdaad de mogelijkheid had om een inreisverbod op te leggen.

De terugkeerrichtlijn en de vreemdelingenwet verplichten verwerende partij echter om voor de bepaling van de duur van het inreisverbod rekening te houden met de individuele omstandigheden en hieromtrent motieven op te nemen.

In de parlementaire voorbereidingen lezen we dat de Terugkeerrichtlijn verplicht tot "een individueel onderzoek" en "dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert. " {Pari. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23.)

Ook overweging 6 van de Richtlijn schrijft voor dat "beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten (...). "

Verzoeker kreeg een inreisverbod met de maximumtermijn van drie jaar kreeg opgelegd.

Uit de bestreden beslissing blijkt echter geenszins dat verwerende partij het evenredigheidsbeginsel respecteerde.

Verwerende partij heeft de mogelijkheid om een inreisverbod van 1 dag tot 3 jaar op te leggen, maar koos voor de maximumtermijn van 3 jaar.

Verwerende partij motiveerde deze termijn van drie jaar als volgt:

Betrokkene kwam op 18.12.2012 het Verenigd Koninkrijk binnen in het bezit van een visum geldig voor kort verblijf. Volgens zijn verklaringen keerde hij echter niet terug naar Tunesië en kwam hij in met 2013 naar België. Hij deed op 28.04.2018 te Antwerpen een huwelijksaangifte met een Belgische onderdane (Latifa Mejri, geb. 08.02.1968). Op 03.10.2016 weigerde de stad Antwerpen dit huwelijk te voltrekken na negatief advies van het Parket van Antwerpen, nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte een huwelijk aan te gaan dat niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

De weigering van voltrekking van huwelijk vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een inreisverbod geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt,

Hoedanook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat Mevr. Majri, die zelf van Tunesische origine is, niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Tunesië. Zowel betrokkene als mevr Mejri wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfsituatie van betrokkene in België.

Indien betrokkene een beroep zou indienen tegen deze weigering bij de Rechtbank van Eerste Aanleg zou dit op zich dan ook geen schending in van artikel 8 van het EVRM inhouden. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op huwelijk zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verchijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat het huwelijk alsnog mag voltrokken worden, kan betrokkene bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een intrekking van dit inreisverbod en een visumaanvraag indienen op grond van dit huwelijk.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

Deze motivering is echter geenszins afdoende, en kan niet onderbouwen waarom er voor de maximumtermijn van 3 jaar werd gekozen.

Verwerende partij poneert dat in het belang van de immigratiecontrole, gelet op verzoekers zogenaamde 'hardnekkigheid om illegaal op het grondgebied te willen verblijven', een inreisverbod van drie jaar meer dan proportioneel zou zijn.

Indien we echter kijken naar verzoekers' parcours, dan blijkt dat hem slechts één vroegere beslissing tot verwijdering werd betekend. Verzoeker verkreeg een eerste bevel om het grondgebied te verlaten op 26 september 2016, waarbij hem een termijn van 30 dagen werd toegestaan om het grondgebied te verlaten.

Op 22 november 2016, oftewel een kleine twee maanden later, werd aan verzoeker al de bestreden beslissing betekend. Verwerende partij koos voor een inreisverbod met de maximumtermijn van drie jaar, op basis van het vroegere bevel om het grondgebied te verlaten en verzoekers' zogenaamde hardnekkigheid om illegaal in België te willen verblijven. Nu verzoeker slechts een kleine twee maanden daarvoor zijn eerste bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg. kan men moeilijk spreken van een 'hardnekkigheid'.

De keuze van verwerende partij om direct het zwaarste inreisverbod van drie jaar op te leggen, terwijl verzoeker slechts een kleine twee maanden daarvoor voor de eerste keer een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg en hij nooit in aanraking kwam met de politie of justitie, kan men bezwaarlijk proportioneel noemen.

Door voor de maximumtermijn van 3 jaar te kiezen, terwijl verwerende partij de mogelijkheid heeft om een inreisverbod van 1 dag tot 3 jaar op te leggen, voor een persoon die slechts een kleine 2 maanden daarvoor voor de eerste maal een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft, en die men verder niets kan aanwrijven, respecteert verwerende partij het evenredigheidsbeginsel niet.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken uit de beslissing. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. In casu is dat niet het geval, zoals hierboven werd aangetoond. De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing (en meerbepaald de keuze voor een inreisverbod van drie jaar) niet schragen, waardoor de materiële motiveringsplicht geschonden werd.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat de duur van het inreisverbod vastgesteld wordt door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. In de parlementaire voorbereidingen lezen we dat de Terugkeerrichtlijn verplicht tot "een individueel onderzoek" en "dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert. " In casu faalt verwerende partij hierin, waardoor artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dan ook geschonden werd. Voorts kan men het bezwaarlijk een zorgvuldige handelwijze van verwerende partij noemen, waardoor ook de zorgvuldigheidsplicht geschonden werd.

Verwerende partij diende rekening te houden met alle omstandigheden eigen aan het geval, en het evenredigheidsbeginsel te respecteren. Nu dit niet gebeurd is, kon verwerende partij volgens verzoeker niet tot een redelijke, zorgvuldige en afdoende gemotiveerde beslissing komen, en werden de hierboven vermelde beginselen van behoorlijk bestuur dan ook geschonden.

Om deze redenen wenst verzoekende partij dan ook de nietigverklaring te bekomen van de aangevochten beslissing.

Het verzoek tot nietigverklaring dient ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

3.2. Artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de

opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat het bestreden inreisverbod duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze beslissing is genomen. In de motivering wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. In dit verband wordt toegelicht dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 26 september 2016. De duur van drie jaar van het inreisverbod wordt daarnaast gerechtvaardigd door het gegeven dat de verzoekende partij, nadat zij met een visum kort verblijf in het Verenigd Koninkrijk verbleef, volgens haar verklaringen in mei 2013 naar België kwam en op 26 april 2016 te Antwerpen een huwelijksaangifte deed met een Belgische onderdane, dat op 3 oktober 2016 de stad Antwerpen weigerde het huwelijk te voltrekken na negatief advies van het Parket van Antwerpen waarin werd vastgesteld dat de verzoekende partij trachtte een huwelijk aan te gaan dat niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Voorts wordt in de bestreden beslissing, betreffende de duur van drie jaar van het inreisverbod, gemotiveerd dat de weigering van het huwelijk een contra-indicatie vormt voor het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat het inreisverbod geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt, dat de verzoekende partij hoedanook niet aantoonde dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben, dat het loutere feit dat de Belgische partner, eveneens van Tunesische origine, niet gedwongen kan worden België te verlaten niet betekent dat zij niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Tunesië, dat zowel de verzoekende partij als de Belgische partner wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfsstatus van de verzoekende partij in België. Daarnaast wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat indien de verzoekende partij een beroep zou indienen tegen deze weigering (tot voltrekken van het huwelijk), dit op zich geen schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM, dat een persoonlijke verschijning niet verplicht is en zij er dan ook geen nadeel uit kan halen, dat indien het huwelijk alsnog mag voltrokken worden, de verzoekende partij een intrekking van het inreisverbod en een visumaanvraag kan indienen op grond van dit huwelijk. Ten slotte wordt betreffende de duur van drie jaar van het inreisverbod gemotiveerd dat er geen enkel wettig motief is om alsnog in België te verblijven, dat gelet op voorgaande vaststellingen en in het belang van de immigratiecontrole een inreisverbod van 3 jaar meer dan proportioneel is, gelet op de hardnekkigheid van de verzoekende partij om illegaal op het grondgebied te willen verblijven en dat uit onderzoek van het dossier niet blijkt dat er specifieke omstandigheden zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

Er wordt bijgevolg – naast een formele motivering waarom er grond is tot het opleggen van een inreisverbod, met name omdat niet aan de terugkeerverplichting is voldaan – ook formeel gemotiveerd waarom de verwerende partij het nodig acht de verzoekende partij een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen.

De motivering van het bestreden inreisverbod laat de verzoekende partij toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de reden waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van drie jaar, te kennen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en laat de verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en met 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.3. In de mate dat de verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan het bestreden inreisverbod ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 74/11, §1, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet luidt verder als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[...]”

3.4. Uit voormelde bepaling volgt dat de verwerende partij in beginsel een inreisverbod dient op te leggen indien zij vaststelt dat een vreemdeling een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd. Dit gegeven wordt door de verzoekende partij niet betwist.

3.5. Er werd verder reeds vastgesteld, en door de verzoekende partij wordt niet betwist, dat het bestreden inreisverbod een afzonderlijke motivering bevat waarom wordt geopteerd voor het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar.

3.6. Echter meent de verzoekende partij dat de gegeven motieven geenszins afdoende zijn en niet kunnen onderbouwen waarom er voor de maximumtermijn van drie jaar werd gekozen. De verzoekende partij betwist het motief dat in het belang van de immigratiecontrole, gelet op haar hardnekkigheid om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, een inreisverbod van drie jaar meer dan proportioneel is, nu blijkt dat haar slechts één vroegere beslissing tot verwijdering werd betekend en dit slechts een kleine twee maanden voor het inreisverbod, zodat moeilijk kan gesproken worden van een hardnekkigheid. Zij meent dat de keuze van de verwerende partij om onmiddellijk het zwaarste inreisverbod van drie jaar op te leggen, terwijl zij de mogelijkheid had om een inreisverbod van één dag tot drie jaar op te leggen, aan een persoon die slechts een kleine twee maanden daarvoor voor de eerste keer een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg en nooit in aanraking kwam met de politie of justitie, bezwaarlijk proportioneel kan worden genoemd. Zij meent dat de verwerende partij het evenredigheidsbeginsel niet respecteert.

De Raad stelt vast dat in de motieven van de bestreden beslissing betreffende de duur van drie jaar van het inreisverbod verwezen wordt naar het feit dat de verzoekende partij op 18 december 2012 het Verenigd Koninkrijk binnenkwam in het bezit van een visum geldig voor kort verblijf, dat zij volgens haar verklaringen niet terugkeerde naar Tunesië doch in mei 2013 naar België kwam, dat de verzoekende partij wist dat haar gezinsleven precair was gelet op haar illegale verblijfssituatie in België, alsook naar het feit dat zij op 26 april 2016 te Antwerpen een huwelijksaangifte deed met een Belgische onderdane, dat op 3 oktober 2016 de stad Antwerpen weigerde het huwelijk te voltrekken na negatief advies van het Parket van Antwerpen waarin werd vastgesteld dat de verzoekende partij trachtte een huwelijk aan te gaan dat niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht en naar het feit dat zij een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd. Gelet op voorgaande feiten, namelijk het illegale verblijf sinds haar verklaarde aankomst in België in mei 2013, het negatief advies van het Parket van Antwerpen waarin werd vastgesteld dat de verzoekende partij trachtte een huwelijk aan te gaan dat niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht en het niet uitvoeren van een vroegere beslissing tot verwijdering, komt het de Raad niet kennelijk onredelijk voor te oordelen dat de verzoekende partij hardnekkig op het grondgebied wil verblijven.

Waar de verzoekende partij meent dat een inreisverbod voor drie jaar bezwaarlijk proportioneel kan worden genoemd gezien zij slechts twee maanden daarvoor de eerste keer een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, gaat zij er aan voorbij dat het inreisverbod voor drie jaar, blijkens de motieven van de bestreden beslissing, door de verwerende partij proportioneel wordt geacht gelet op de hardnekkigheid van de verzoekende partij om illegaal op het grondgebied te willen verblijven en dat deze ‘hardnekkigheid’ van de verzoekende partij niet enkel afgeleid wordt uit het feit dat zij geen gevolg heeft gegeven aan het ‘slechts een kleine twee maanden’ ervoor afgegeven bevel om het grondgebied te verlaten, doch ook uit het feit dat zij sinds mei 2013 illegaal in België verbleef en uit het feit dat het Parket van Antwerpen met betrekking tot het voorgenomen huwelijk een negatief advies verleende waarin werd vastgesteld dat de verzoekende partij trachtte een huwelijk aan te gaan dat niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De verzoekende partij betwist deze feitelijke vaststellingen niet. Zij toont met haar betoog aldus niet aan dat de bestreden beslissing, waarbij haar een inreisverbod, voor de duur van drie jaar wordt betekend, disproportioneel is.

Waar de verzoekende partij meent dat een inreisverbod voor drie jaar bezwaarlijk proportioneel kan worden genoemd gezien zij nooit in aanraking kwam met politie of justitie, wijst de Raad er op dat het enkele feit dat de verzoekende partij nooit in aanraking kwam met politie of justitie, waarbij kan opgemerkt worden dat van elke in België verblijvende vreemdeling kan verwacht worden dat hij over een blanco strafblad beschikt – zodat dit geen specifieke omstandigheid eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft –, niet van aard is het kennelijk onredelijk of onevenredig karakter van de bestreden beslissing aan te tonen.

3.7. De uiteenzetting van de verzoekende partij laat de Raad niet toe vast te stellen dat het bestuur enig dienstige, relevante omstandigheid ten onrechte niet heeft betrokken bij zijn beoordeling voor het bepalen van de duur van het inreisverbod.

De verzoekende partij toont met haar uiteenzetting niet aan dat de verwerende partij zich bij het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar steunde op verkeerde feitelijke gegevens, kennelijk onredelijk handelde of handelende in strijd met de wet. Zij maakt evenmin aannemelijk dat de verwerende partij het evenredigheidsbeginsel niet zou hebben gerespecteerd.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen. Een schending van het evenredigheidsbeginsel blijkt evenmin.

3.8. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die het bestreden inreisverbod onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan de verzoekende partij ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.9. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De toelichting van de verzoekende partij laat niet toe vast te stellen dat de verwerende partij haar beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot haar besluit is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

3.10. De uiteenzetting van de verzoekende partij laat ook niet toe vast te stellen dat enig ander, niet nader geduïd, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend. De Raad benadrukt ook dat het aan de verzoekende partij toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur zij geschonden acht (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

3.11. In de mate dat de verzoekende partij zich ten slotte beroept op een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet merkt de Raad op dat deze wetsbepaling betrekking heeft op beslissingen tot verwijdering. Overeenkomstig artikel 1, 6° van de vreemdelingenwet is een beslissing tot verwijdering de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt. Een dergelijke beslissing dient te worden onderscheiden van een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, beslissing waarbij overeenkomstig artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden en die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering. Er blijkt bijgevolg niet dat de verzoekende partij in het kader van huidig beroep zich dienstig kan beroepen op artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

3.12. Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend zeventien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER